

REVOLUSJONENS RØST

Leiravis for SUF's 3. sommerleir Tromøya 10.-17. august 1969

Nr. 1, mandag 11/8

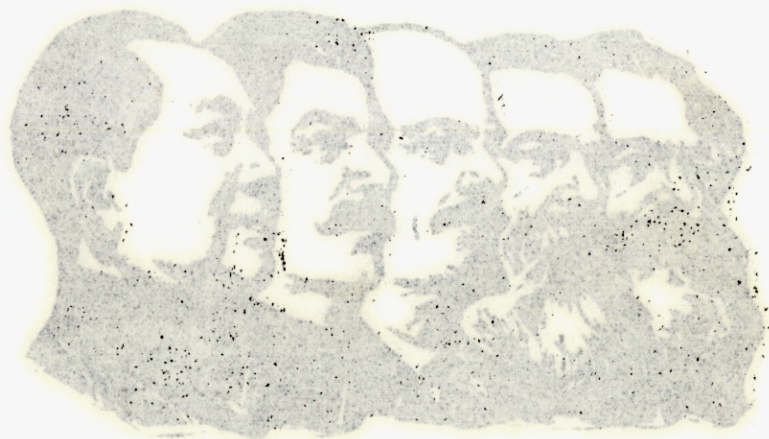
kr. 0,50

Innhold:

Leder: Formålet med SUF's 3. sommerleir.....	s 3
Utdrag fra Lenin: "Hva må gjøres?" og "Where to begin?".....	s 4
Om Krustsjøvs falske kommunisme og dens dens historiske lærdommer for verden (utdrag).....	s 6
Josef Stalin: Søsialismens økonomiske problem i USSR (utdrag) med kommentar.....	s 8
Revolusjonær årvåkenhet.....	s 11
Bokliste.....	s 12

REVOLUTIONENS

RØST

Leitavis for SUF's 3. sommerheft Tromsø 18.-17. august 1969

Leder for SUF's 3. sommerheft
 Utvalg for SUF's 3. sommerheft
 "SUF's 3. sommerheft"
 om SUF's 3. sommerheft
 SUF's 3. sommerheft
 SUF's 3. sommerheft
 SUF's 3. sommerheft
 SUF's 3. sommerheft

Innhold:

LEDER

FORMÅLET MED SUF's 3. SOMMERLEIR.

Mao Tsetung lærer oss:

"Arbeidet med sikte på å få et fast grep på den ideologiske fostringen er nøkkelleddet når det gjelder å få sveiset hele vårt parti sammen til partiets veldige politiske kamp. Løser ikke partiet denne oppgaven, vil det heller ikke kunne løse noen av sine politiske oppgaver". (Om koalisjonsregjeringen).

SUF har med tida utvikla seg til en revolusjonær klassekamporganisasjon. Men Forbundet lider framleis av feil som må avsløres, kritiseres og lukes vekk dersom vi skal kunne løse den viktige oppgaven med å utvikle SUF til et virkelig arbeiderklassens kommunistiske ungdomsforbund.

Om vi skal makte denne oppgaven avhenger av om vi er i stand til å la vårt arbeid rettleies på alle områder av den vitenskapelige sosialismen. Leirens hovedformål er derfor sammenfatta i parolen: "SETT MAO TSETUNGS TENKNING I LEDELSEN PÅ ALLE OMRÅDER!"

Studier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, grundige diskusjoner av viktige politiske spørsmål, styrking av den demokratiske sentralismen, praktiseringa av masselinja osv. er alt sammen forutsetning for å kunne sette Mao Tsetungs tenkning i ledelsen på alle områder eller m.a.o.: Er å sette Mao Tsetungs tenkning i ledelsen på alle områder.

Alt dette er deler av vårt daglige arbeid. Men sommerleiren har den spesielle funksjon at en stor og bærende del av SUFs kader er samla. Vi må derfor nytte denne samlinga til på beste måte å gjennomføre leirens målsetting.

Dette krever videre at alle kamerater i alle henseende bidrar med å gjennomføre de nødvendige oppgaver, slik de er summert opp i leirens reglement. Å bidra til effektive og gode studier, å gjennomføre de arbeidsoppgaver en er tildelt, å delta i diskusjonene, møtene osv., er det samme som å realisere sommerleirens formål.

LEVE MARXISMEN-LENINISMEN, MAO TSETUNGS TENKNING!

FRAM FOR ARBEIDERKLASSENS KOMMUNISTISKE UNGDOMSFORBUND!

SETT MAO TSETUNGS TENKNING I LEDELSEN PÅ ALLE OMRÅDER!

Fra Lenin: "Hva må gjøres?"

...den propagandist, når han f. eks. tar nettopp dette spørsmålet om arbeidsløsheten, må forklare krisens kapitalistiske natur, påvise årsakene til at de er uunngåelige i det moderne samfunn, skisserer nødvendigheten av å omdanne det til et sosialistisk samfunn osv.

Kort sagt, han bør gi "mange idéer", så mange at alle disse idéer, i deres fulle helhet bare kan tilegnes straks av (forholdsviss) få personer. Agitatoren derimot vil, når han taler om det samme spørsmål ta et eksempel som er mest kjent for alle hans tilhørere og mest innlysende - la oss si en arbeidsløs familie som er død av sult, den voksende nød og, l. - og gjøre alt for å utnytte dette faktum, som er kjent av alle og enhver, til å gi "massene" en idé: Idéen om den meningsløse motsetning mellom den økende rikdom og den økende fattigdom, han søker å vække misnøye og harme blant massene mot denne skrikende urottferdighet, men han overlater den fulle forklaring av denne motsetning til propagandisten. Propagandisten virker derfor hovedsakelig ved hjelp av det trykte, agitatoren ved hjelp av det levende ord. Av propagandisten kreves ikke de samme egenskaper som av agitatoren. Kautsky og Lafargue kaller vi således propagandister, Bebel og Guesde agitatorer.

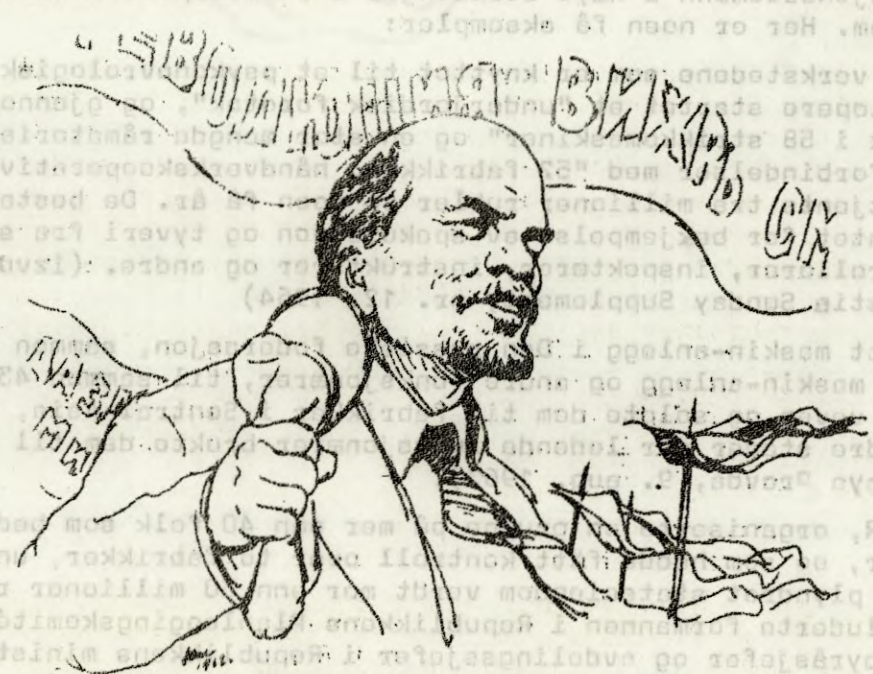
Fra "Where to begin" av Lenin.

Etter vår mening bør grunnleggelsen av en all-russisk avis være utgangspunktet for vår virksomhet, det første skritt mot å skape den ønskede organisasjon, eller la oss si den røde tråd, som hvis den blir fulgt, gjør oss i stand til å utvikle oss støtt og sikkert, konsolidere og utvikle denne organisasjonen. En avis er hva vi først og fremst trenger. Uten den kan vi ikke føre en systematisk, generell propaganda og agitasjon som er konsekvent i sine prinsipper. Dette er den kontinuerlige hovedoppgaven for sosialdemokratiet, og særlig er det den presserende oppgaven nå som interessen for politikk og sosialistiske spørsmål er vakt i de bredeste lag av folket. Aldri har vi så dypt som i dag følt nødvendigheten av å forsterke den spredte agitasjonen i form av individuelle aksjoner, lokale løpesedler og pamfletter. Dette må gjøres gjennom en generell og systematisk agitasjon som bare kan bli ført ved hjelp av regelmessig avisutgivelse. Man kan uten overdrivelse si at kjennetegnet på hvor godt denne delen av vår militante virksomhet er bygd opp, er hvor ofte og regelmessig dette tidsskriftet blir trykket og distribuert. Dessuten må vår avis være all-russisk. Hvis vi mislykkes, og så lenge vi mislykkes i å forene våre anetregninger med å påvirke folket og regjeringen med det trykte ord, vil det være utopisk å tenke på å forene andre midler, midler som er vanskeligere og mer sammensatt, men også mer avgjørende for å øve innflytelse. Vår bevegelse lider først og fremst såvel i ideologiske som i praktiske og organisatoriske henseende p.g.a. at vi er oppsplittet og at den overveldende delen av sosialdemokratiet er nesten druknet i lokalt arbeid. Dette innsnevrer vårt utsyn, hindrer spillerommet for virksomheten vår og vår dyktighet i å operere i det skjulte og i å være i beredskap. Det er akkurat i denne oppsplittetheten man må se etter grunnen til ustabiliteten og vaklingen som vi har nevnt ovenfor. Det første skrittet fram mot å eliminere disse bristene, mot å omdanne de forskjellige lokale bevegelsene i en eneste all-russisk bevegelse, må være grunnleggelsen av en all-russisk avis. Endelig, hva vi trenger er en politisk avis. En politisk bevegelse, som fortjener navnet politisk er umulig i Europa i dag, hvis den ikke har et politisk organ. Bare med en slik avis kan vi fullføre arbeidet vårt - nemlig å konsentrere alle elementer av politisk misfornøydhet og protest, og derved levendegjøre proletariatets revolusjonære bevegelse.

Avisens rolle er ikke begrenset bare til å gjelde spredning av idéer, politisk skoleing og verving av politisk allierte. En avis er ikke bare en kollektiv propagandist og en kollektiv agitator, den er også en kollektiv organisator. Når det gjelder dette siste, kan man sammenlikne avisen med stillaset rundt en bygning under oppføring. Stillaset viser omrisset av byggverket og det

letter kommunikasjonen mellom håndverkerne, gjør dem i stand til å fordele arbeidet og å se det felles resultat vokse fram ved deres organiserte arbeid. Ved avisens hjelp og gjennom den, vil en permanent organisasjon naturlig ta form. Denne organisasjonen vil engasjere ikke bare til lokal virksomhet, men også til vanlig, regelmessig arbeid og den vil trene opp våre medlemmer til å følge godt med i politiske begivenheter, vurdere deres betydning og virkning på de forskjellige lag av folket og utvikle effektive midler som det revolusjonære partiet kan benytte seg av for å påvirke disse begivenhetene. Den rent tekniske oppgaven, som regelmessig innlevering av manuskript til avisen og arbeidet med å få i stand en regelmessig distribusjon, vil nødvendiggjøre et nett med lokale agenter i det forente partiet. Disse vil stå i stadig kontakt med hverandre, de vil kjenne til hvordan sakene generelt står til og de vil bli vant til regelmessig å rapportere om sine enkelte oppgaver i det all-russiske arbeidet. Videre vil de prøve sin styrke i forskjellige revolusjonære aksjoner i organisasjonen. Dette nettet av agenter vil danne skellet av akkurat den organisasjonen vi trenger. En organisasjon som er stor nok til å nå rundt hele landet, bred og mangesidig nok til å foreta en stram og nøyaktig arbeidsfordeling. Videre vil den være avpasset til å kunne utføre sitt eget arbeid under alle omstendigheter, under alle "plutselige svingninger". Den vil også være fleksibel nok til på den ene siden å unngå åpen strid mot en overveldende fiende, når denne har samlet alle sine styrker på ett sted, og på den andre siden fleksibel nok til å dra fordel av fiendens forvirring og angripe den der og når den minst ventet det.

*) Man forstår selvfølgelig at disse agentene bare kan gjøre godt arbeid i nær kontakt med de lokale komitéene (grupper, studesirkler) i partiet. Generelt kan hele denne planen som vi legger fram, bare fungere med komitéenes støtte. Disse komitéene har ved gjentatte anledninger forsøkt å forene partiet og vi er sikre på at de vil oppnå denne foreningen - hvis ikke i dag, så i morgen. - Hvis ikke på en måte, så på en annen.

Fra "Om Krustsjovs falske kommunisme og dens historiske lærdommer for verden."

Når en blar gjennom rapporter fra sovjetiske aviser gjennom de siste få åra, finner en mangfoldige eksempler som viser ikke bare at mange elementer fra de gamle utbytterklassene i det sovjetiske samfunn framleis eksisterer, men at også generasjonen av ny-borgerlige elementer eksisterer i stor målestokk og at det foregår en fremsyning av klasse-polariseringa.

La oss først se på de forskjellige borgerlige elementenes aktiviteter i de sovjetiske foretakene som eies av hele folket.

Ledende funksjonærer i noen statseide fabrikker og deres medløpere misbruker sine stillinger og hopper opp store formuer ved å bruke fabrikkenes utstyr og materiale til å sette opp "underjordiske verksteder" for privat produksjon, selge produktene ulovlig og dele byttet. Her er noen eksempler:

I et anlegg i Leningrad som produserer militær-artikler, plasserte de ledende funksjonærene sine egne menn i "alle nøkkelposisjoner" og "fjorde statsbedriften om til en privat bedrift". De bedrev ulovlig produksjon av ikke-militære varer, og bare fra salg av fyllepennar underslo de 1 200 000 gamle rubler på tre år. Blant disse folka var det en som "var en NEP-mann... i tjueåra" og som hadde vært "tjuv gjennom hele livet" (Krasnaya Zvezda, 19. mai, 1962)

I en silketøy-fabrikk i Uzbekistan, slo lederen seg sammen med sjefsingeniøren, hovedbokholderen, material- og markedsjefen, verkstedlederen og andre, og de ble alle sammen "Nye ledere": De kjøpte opp mer enn ti tonn kunstsilke og råsilke gjennom forskjellige illegale kanaler for å produsere varer som "ikke passerte gjennom regnskapene". De ansatte arbeidere uten å gå gjennom de korrekte fremgangsmåtene og satte i verk "tol timers arbeidsdag" (Pravda Vostoka, 8. okt. 1963)

Lederen av en møbelfabrikk i Kharkov satte opp en "ulovlig tekstilfabrikk" og drev med hemmelige operasjoner innenfor fabrikkens fire vegger. Denne mannen "hadde flere koner, flere biler, flere hus, 176 slips, omtrent hundre skjorter og dusimvis av dresser". "Han var også en stor spiller på hestevæddeløpene". (Pravda Ukrainy, 18. mai 1962)

Slike folk virker ikke helt alene. De arbeider alltid hånd i hansko med funksjonærene i de statsdepartementene som har hånd om forsyninger, i handelsdepartementene og andre departementer. De har sine egne menn i politiet og i justisdepartementene som beskytter dem og virker som deres agenter. Til og med offentlige tjneste menn i høye stillinger i statsdepartementene støtter og beskytter dem. Her er noen få eksempler:

Lederen for verkstedene som er knyttet til et psyko-nevrologisk apotek i Moskva, at hans medløpere startet et "underjordisk foretak", og gjennom bestiktelser "Fikk de tak i 58 strikkemaskiner" og en stor mengde råmaterialer. De opprettet forretningsforbindelser med "52 fabrikker, håndverkskooperativer og kollektive gårder" og tjente tre millioner rubler på noen få år. De bestakk funksjonærer i Departementet for bekjempelse av spekulasjon og tyveri fra sosialistisk eiendom, - kontrollører, inspektører, instruktører og andre. (Izvestia, 20. okt. 1963), Izvestia Sunday Supplement, nr. 12, 1964)

Lederen av et maskin-anlegg i Don russiske føderasjon, sammen med vara-lederen av et annet maskin-anlegg og andre funksjonærer, til sammen 43 personer stjal mer enn 900 vever og solgte dem til fabrikker i Sentral-Asia, Kazakhstan, Kaukasus og andre steder der ledende funksjonærer brukte dem til ulovlig produksjon (Komsomolskaya Pravda, 9. aug. 1963).

I Kirgiz SSR, organiserte en gruppe på mer enn 40 folk som bedrev underslag og overføringer, og som hadde fått kontroll over to fabrikker, underjordisk produksjon, og plyndret statseiendom verdt mer enn 30 millioner rubler. Denne gjengen inkluderte formannen i Republikkens Planleggingskomité, en handelsminister, sju byråsjefer og avdelingssjefer i Republikkens ministerråd, det Nasjonale Økonomiske råd og statskontrollkommisjonen, dessuten "en stor-kulakk som hadde flyktet fra eksil". (Sovietskaya Kirghizia, 9. jan. 1962).

Disse eksemplene viser at de fabrikkene som er falt i klørne på slike dogenererte er bare i navnet sosialistiske foretak, i virkeligheten er de blitt kapitalistiske foretak der disse personene beriker seg sjøl. Forholdet mellom disse personene og arbeiderne er blitt et forhold mellom utbyttere og utbyttete, mellom undertrykkere og undertrykte. Er ikke slike personer som degenererer, som eier og bruker produksjonsmidler for å utbytte andres arbeid borgerlige elementer til siste trevl? Er ikke deres mødsammensvorne i regjeringsorganisasjoner, som arbeider som hånd i hanske med dem, deltar i mange former for utbytting, deltar i underslag, tar imot bestikkløser og deler byttet; er ikke disse også til siste trevl borgerlige elementer?

Tydeligvis tilhører alle disse menneskene en klasse som står i et antagonistisk forhold til proletariatet - de tilhører borgerskapet. Deres handlinger mot sosialismen er helt bestemt klassekamp der borgerskapet angriper proletariatet.

KORT KOMMENTAR TIL ARTIKKELEN "OM KRUSTSJOVS FALSKKE KOMMUNISME OG DENS LÆRDOMMER FOR VERDEN."

Enkelte vil kanskje hevde at eksemplene i teksten bare peiker på visse "misbruk" av det økonomiske systemet i Sovjet. Men det er å snu tingene på hodet. Det er det økonomiske systemet i landet som innbyr til "misbrukene". Vi ser resultatene av de økonomiske "reformene" som Krustsjov-klikken innførte, applaudert blant annet av ei enstemmig norsk presse fra Morgenbladet til Friheten. Det er altså i ly av et system som det sovjetiske statsapparatet garanterer at vi finner uhemma profittering fra ei håndfull byråkrater og teknokrater og skjerpa utsuging av arbeiderklassen i Sovjet. Arbeiderne i Sovjet er i ferd med å reise seg til kamp mot utsuginga. De blir møtt med en stadig hardere undertrykking fra det borgerlige statsapparatet. Borgerne bruker alle midler til forsvar for det systemet de profitterer på. Men folket vil knuse utbytterne og seire.

La oss ante for et øyeblikk at vi godtok kamerasone Samling og Værners foring og begynte å seie viktige produksjonsbedrifter, maskin- og trektorsstasjonene til kollektivisme som løses eiendoms, hva ville bli resultatet?

Utdrag av Josef Stalin: SOCIALISMENS ØKONOMISKE PROBLEM I USSR

Tiltak for å heve kollektivbrukeiendom opp til offentlig eiendom.

Hvilke tiltak er nødvendig for å heve kollektivbrukeiendom, som sjølsagt ikke er offentlig eiendom, opp til offentlig ("nasjonal") eiendom?

Noen kamerater tror at alt hva som trengs gjøres er å nasjonalisere kollektivbrukeiendommen, erklære den for å være offentlig eiendom, på samme måte som det tidligere blei gjort med kapitalistisk eiendom. Et slikt forslag ville være fullstendig feilaktig og helt uantakelig. Kollektivbrukeiendom er sosialistisk eiendom, og vi kan ganske enkelt ikke behandle den på samme måte som kapitalistisk eiendom. Av den kjennsgjerning at kollektivbrukeiendom ikke er offentlig eiendom, følger på ingen måte at den ikke er sosialistisk eiendom.

Disse kameratene tror at overføringa av individuell eller gruppeeiendom til statseiendom er den eneste, eller i alle fall den beste form for nasjonalisering. Dette er ikke tilfelle. I virkeligheten er overføringa til statseiendom ikke den eneste, og ikke en gang den beste formen for nasjonalisering, men den innledende formen for nasjonalisering, som Engels riktig peker på i Anti-Dühring. Så lenge staten består, er overføring til statseiendom uten tvil den mest naturlige innledende formen for nasjonalisering. Men staten vil ikke bestå evig. Når sosialismens virkeområde er utbredt til flertallet av verdens land, vil staten dø bort, og ei overføring av individuell eller gruppeeiendom til statseiendom vil følgelig sjølsagt bli uten mening. Staten vil være dødd bort, men samfunnet vil bestå. Følgelig vil arvingen til offentlig eiendom ikke være staten, som er dødd bort, men samfunnet sjøl, i form av et sentralt styrende økonomisk organ.

Når dette er tilfelle, hva må gjøres for å heve kollektivbrukeiendom opp til offentlig eiendom?

Kameratene Saninas og Venzhers forslag er å selge de viktigste produksjonsredskapene som er konsentrert i Maskin- og Traktorstasjonene, til kollektivbrukene, som deres eiendom. Slik vil en avlaste staten for nødvendigheten av å foreta kapitalinvesteringer i jordbruket og gjøre kollektivbrukene sjøl ansvarlige for opprettholdinga og utviklinga av maskin- og traktorstasjonene. (---)

Utbredelsen...av kollektivbruksrørsla og utviklinga av kollektivbrukoppbygginga overbeviste både kollektivbrukerne og de ledende organer definitivt om at konsentrasjon av de viktigste produksjonsredskapene innen jordbruket på statens hender, i maskin- og traktorproduksjonen innafor kollektivbrukene... Det er ikke spørsmål om maskiner overhode.

Så er at utviklinga av maskiner ikke kan stå stille, de må stadig perfektioneres, gamle maskiner må kasseres og erstattes med nye, og de nye med enda nyere. Uten dette ville frammarsjen for det sosialistiske jordbruket ikke være mulig; store høster og overflod av jordbruksprodukter ville være utelukka... Slike utgifter kan bare staten bære, for den, og bare den, er i en slik stilling at den kan bære de tapa som kassering av gamle maskiner og erstatting av dem med nye innebærer; fordi den, og bare den kan bære slike tap i seks eller åtte år og først da få tilbake utlegga.

Hva ville utjfra dette bli resultatet av å selge MTSene til kollektivbrukene som deres eiendom. Resultatet ville bli å pådra kollektivbruka et tungt tap og ruinere dem, undergrave mekaniseringa av jordbruket og sinke utviklinga av kollektivbrukproduksjonen.

La oss anta for et øyeblikk at vi godtok kameratene Saninas og Venzhers forslag og begynte å selge viktige produksjonsredskaper, maskin- og traktorstasjonene til kollektivbruka som deres eiendom, Hva ville bli resultatet?

Resultatet ville bli for det første at kollektivbrukene ville bli eiere av de viktigste produksjonsredskapene; dvs. at de ville innta en stilling som ikke er delt av noen annen bedrift i vårt land. Som kjent eier ikke en gang de nasjonaliserte bedrifter sine egne produksjonsredskaper ... Kan en slik stilling sies å forenkle opphevinga av kollektivbrukeiendom til offentlig eiendom, at den vil påskynde overgangen fra sosialisme til kommunisme i vårt land? Eller ville det ikke være riktigere å si at ei slik stilling ville bare kunne grave ei dypere kløft mellom kollektivbrukeiendom og offentlig eiendom, og ikke ville bringe oss nærmere kommunismen, men tvert imot fjernere fra den?

Resultatet ville bli for det andre ei utviding av varesirkulasjonens virkeområde, fordi en stor mengde jordbruksredskaper ville falle innfor dens grenser... Er utviding av varesirkulasjonens virkeområde ment å skulle lette vår frammarsj mot kommunismen? Eller ville det ikke være riktigere å si at vår frammarsj mot kommunismen heller ville sinkes av det?

Kameratene Saninas og Venshers hovedfeil ligger i det faktum at de ikke forstår varesirkulasjonens rolle og betydning under sosialismen. De forstår ikke at varesirkulasjon er uforenlig med en framtidig overgang fra sosialisme til kommunisme... I en kritikk av Dührings "økonomiske kommune", som virker under varesirkulasjonens betingelser, viser Engels i sin Anti-Dühring på en overbevisende måte at eksistensen av varesirkulasjon unngåelig måtte føre Dührings såkalte "økonomiske kommune" tilbake til gjenoppretting av kapitalismen. Kameratene Sanina og Venzher er åpenbart ikke enig i dette. Men vi marxister står på det marxistiske synet at overgangen fra sosialisme til kommunisme og det kommunistiske prinsippet for distribuering av produkter etter behov hindrer alt varebytte, og følgelig hindrer overføring av produkter til varer og dermed overføring av dem til verdier. (---)

Men hva må så gjøres for å heve kollektivbrukeiendom opp til offentlig eiendom?

Kollektivbruket er en bedrift av et uvanlig slag. Det arbeider med jord og dyrker jord som lenge har vært offentlig, og ikke kollektivbrukeiendom. Følgelig er kollektivbruket ikke eier av den jorda det dyrker.

Videre arbeider kollektivbruket med viktige produksjonsredskaper som er offentlig, ikke kollektivbrukeiendom. Følgelig er kollektivbruket ikke eier av sine viktigste produksjonsredskaper. Videre er kollektivbruket en kooperativ bedrift: Det bruker arbeidet til sine medlemmer og distribuerer sine inntekter blant medlemmene på grunnlag av dagsverk. Det eier såkornet, som fornyes hvert år og går inn i produksjonen. Hva eier så kollektivbruket? Hvor er kollektivbrukets eiendom som det disponerer helt fritt, på egen hånd? Kollektivbrukets eiendom er dets produkt, produktet av kollektivt jordbruk: Korn, kjøtt, smør, grønnsaker, bomull, sukkerrot, lin osv.... Saka er at en betraktelig del av dette produktet, kollektivbrukets produksjonsoverskudd, går inn i markedet og er dermed innbefattet i varesirkulasjonens system. Det er nettopp dette forholdet som nå hindrer opphevinga av kollektivbrukeiendom til offentlig eiendom. Det er derfor nettopp ut fra dette at arbeidet for å heve kollektivbrukeiendom opp til offentlig eiendom må drives.

For å heve kollektivbrukeiendom opp til offentlig eiendom, må kollektivbrukets produksjonsoverskudd trekkes ut av varesirkulasjonen og innbefattes i produkt-byttet mellom statsindustrien og kollektivbrukene. Det er poenget.

Vi har ennå ikke utvikla et slikt produkt-byttesystem, men kimer til et slikt system finnes i form av "byttehandel" med jordbruksprodukter... Oppgaven er å utbre disse kimene til produkt-bytte til alle grener av jordbruket og utvikle dem til et omfattende system, hvor kollektivbrukerne ikke bare vil motta penger for sine produkter, men også, og hovedsakelig, de fabrikata de trenger. Et slikt system vil kreve ei veldig

øking av den produktmassen som blir fordelt til landsbygda fra byene, og det vil derfor være nødvendig å innføre det uten særlig hastverk, og bare etter hvert som byenes produksjon øker. Men det må innføres ubønnhørlig og uten opphold, ved skritt for skritt å innsnevre varesirkulasjonens virkeområde og utvide produkt-byttets virkeområde.

Et slikt system vil ved å innsnevre varesirkulasjonens virkeområde lette overgangen fra sosialisme til kommunisme. Samtidig vil det gjøre det mulig å innbefatte kollektivbrukenes viktigste eiendom, kollektivbrukets produkt, i det allmenne systemet for nasjonal planlegging.

Det vil under de rådende forhold være en effektiv måte å heve kollektivbrukeiendommen opp til offentlig eiendom på.

Vil et slikt system være fordelaktig for kollektivbøndene? Uten tvil. Det vil være det fordi kollektivbøndene vil motta langt flere produkter fra staten enn under varesirkulasjonen og til en langt lavere pris. Alle vet at de kollektivbruk som har produkt-bytte ("byttehandel")-kontrakter med regjeringa mottar usammenlignbart større fordeler enn de kollektivbruka som ikke har slike kontrakter. Hvis produkt-byttesystemet blir utvida til alle kollektivbruk i landet, vil disse fordelene bli tilgjengelig for alle kollektivbønder.

28. september 1952 J. Stalin.

Kommentar til foranstående.

Året 1936 betydde innledninga av en ny fase for den russiske revolusjonen. Det sovjetiske jordbruket var definitivt kollektivisert og overklassen på landsbygda, kulakene, var definitivt likvidert som klasse. Dette betydde at det sovjetiske jordbruket var gitt en sosialistisk form.

Likvel kunne en i begynnelsen av femti-åra spore en stagnasjon i det sovjetiske jordbruket og dermed for hele folkehusholdninga som det var grunnlaget for. I den foranstående artikkelen, som er henta fra Sosialismens Økonomiske Problem i USSR som Stalin skreiv i 1952, behandler han de nye problema som reiste seg for Sovjet-økonomien. Stalin peker her på at trass i at jordbruket var gitt en sosialistisk form, besto det framleis ei motsigelse mellom jordbrukets produktivkrefter og de rådende produksjonsforholda (kollektivbrukeiendommen.) Dette forholdet grunna seg i at kollektivbøndene sjøl eide og forvalta sine produkter, hva som betydde at en overveiende del av jordbruksproduksjonen inngikk i varesirkulasjonens sektor. Slik kunne den heller ikk fullt ut underlegges den statlige planlegginga.

Stalin anviser også løsninga på denne motsigelsen i det han peker på nødvendigheten av gradvis å heve kollektivbrukeiendommen opp til offentlig eiendom (folkeeiendom). Slik ville en unndra stadig større deler av jordbruksproduksjonens varesirkulasjonens sektor og innlemme den i produktbyttet mellom stat og kollektivbønder. Ville dette ved å oppheve varesirkulasjonens grunnprinsipp om at likt skal byttes mot likt, muliggjøre en overgang fra prinsippet "fra enhver etter evne til enhver etter innsats" til prinsippet "fra enhver etter evne til enhver etter behov" - fra sosialisme til kommunisme. Kimer til dette fantes i Sovjetunionen i begynnelsen av 50-åra, i form av avtaler om produktutbytte. Stalin polemiserer i artikkelen mot to små-revisjonister som foreslo å overføre Maskin og Traktorstasjonene som var oppretta som ledd i mekaniseringa av jordbruket i Sovjetunionen i kollektivbrukenes eie. Stalin pekte på at dette bare ville være å atskille kollektivbrukeiendommen ytterligere fra den allmenne folkeeiendommen i Sovjetunionen. Trass i Stalings anvisninger blei MTSene oppløst av Krustsjov i 1958, og produksjonsredskapene overført til kollektivbrukene. Det Stalin pekte på allerede i 1953, kan vi i dag fastslå riktigheten av: Gjennom sine tiltak som blei bekjempa av Stalin, har de moderne sovjetrevisjonistene etter hans død skrudd historias hjul tilbake og er i dag i ferd med å gjenopprette kapitalismen i Sovjetunionen over hele linja.

REVOLUSJONÆR ÅRVÅKENHET.

Dette innlegget skulle egentlig vært en veggavis. Ettersom veggavidebatten ikke er ordna ennå, disse linjene til Revolusjonens Røst.

For alle oss som jobber med kommunistisk arbeiderpolitikk er det sjølsagt en viktig inspirasjon å gjennomføre de store debattene her omgitt av bare kamerater.

Dette må ikke få oss til å glemme at vi har oppdaget infiltrasjon fra sikkerhetspolitiets agenter i SUF flere ganger. I SUFs 1. (pasifistiske) styreperiode fantes det tilmed en agent i sentralstyret - bevislig.

Derfor må vi alltid handle ut fra den forutsetning at på leiren finnes det flere sikkerhetspolitilagenter - folk som har inngangskort og tilmed er medlemmer av SUF.

Dette ikke for at noen skal få mindre glede av oppholdet eller gå og skjule mistenksomt på alle og enhver. Å være årvåken er simpelt hen en nødvendig del av den revolusjonære kommunistens daglige kamp for å overleve. Det er tvingende nødvendig enten vi liker det eller ikke.

I fjor var borgerlige pressefolk og andre suspekta individer (ikke nødvendigvis politiagenter) sterkt interessert i marxist-leninistenes leir. I år kan vi også vente at noen vil forsøke å liste - eller trenge seg inn for å fotografere, overhøre debatter, spørre oss ut under dekke av at de er "av våre".

Dette må også gjøre oss spesielt årvåke. La oss passe godt på alle folk som virker som om de ikke har noe her å gjøre - varsle kamerater, ta det opp med ledelsen og ordensvernet.

La oss også være spesielt oppmerksom på eventuelle folk blant leirdeltakerne som virker merkelige - særlig folk som vil ha greie på ulovligheter og navn.

All oppsamling av navn på kommunistene er borgerskapets forberedelse på den dagen da de vil slå til mot folket og arbeiderbevegelsen. All erfaring viser at det første skrittet er å slå til mot de kjente kommunister - uskadeliggjøre dem med fengsel eller skytning.

Dette stiller også spesielt store krav til leirledelsen, komitéer osv. De bør absolutt unngå åpne lister over navn - særlig skriftlig.

Jeg vil også oppfordre alle kamerater til å følge nøye med for om nødvendig å kritisere unødvendig offentliggjørelse av navn.

Det er klart at dette vil gjøre noe av det praktiske arbeidet tyngre for oss alle sammen - særlig for kameratene som sliter med det praktiske organisasjonsarbeidet.

Men dessverre tvinger borgerskapet kommunistene til tungvint og møysommelig arbeid på forskjellige områder i klasserkampen.

La oss huske hva formann Mao sier: "Hva er arbeid? Arbeid er kamp. En god kommunist er en som helst drar dit der kampen er hardest".

Arbeidet for å trygge våre rekker er absolutt nødvendig. Dette må vi straks innse, og gå i gang med drøftinger av hvilke tiltak som trengs.

Koba.

LITERATUR, PRISLISTE.

MARX:	Til kritikk av politiske økonomi	kr. 14,-
	Kapitalen - første bok	kr. 50,-
MARX og ENGELS:	Det kommunistiske manifest	kr. 3,-
Marx og Engels i utvalg av Bo Gustafsson		kr. 21,-
ENGELS:	Familiens osv. opprinnelse	kr.
	Dialectics of nature	kr. 5,70
	Anti-Duhring	kr. 16,-
LENIN:	On the unity of the international com. movement	kr. 5,80
	On proletarien internationalisme	kr. 8,60
	Om nasjonens sjølbestemmelsesrett	kr.
	Materialism and empirio-criticism	kr. 7,-
	Against revisionism	kr. 7,-
	Against Liquidationism	kr. 7,-
	Til befolkninga/Om "demokrati" og diktatur	kr. 5,-
	Hva er sovjetmakt?	kr. 5,-
	Marx engels Marxisme	kr.
	Selected works nr. 2 og 3	kr. 8,75
	Imperialisme	kr.
	"Radikalismen" kommunismens barnesykdom	kr. 2,50
	Staten og revolusjonen	kr. 14,50
STALIN:	Sosialismens øk. problemer i SSRU	kr. 5,-
	Den dialektiske og historiske materialismen	kr. 5,-
	Om de russiske kommunisters politiske strategi og taktikk/ Til spørsmålet om de russiske osv.	kr. 5,-
	Uber Lenin	kr. 5,-
	Marxismen og språkvitenskapens spørsmål	kr. 5,-
	Enda en gang om den sosialdemokratiske avvikelse i partiet	kr. 5,-
	Kort om meningsdivergensen i partiet + Svar til "Sosialdemokraten"	kr. 5,-
	Anarkisme eller sosialisme	kr. 1,75
	Sentralkomiteens beretning på SUKP(b)s 15. kongress	kr. 5,-
	Marxismen og det nasjonale spørsmål	kr. 1,-
	Det nasjonale spørsmål og leninismen	kr. 0,50
	Sentralkomiteens politiske beretning på SUKP(b)s 14. kongress	kr. 5,-
	The foundation of leninism	kr. 2,-
	Kort utgreiing om meningsdivergensen i partiet	kr. 1,-
ROSA LUXEMBOURG:	Jeg var, jeg er, jeg blir	kr. 20,-
MAO:	Skrifter i utvalg	kr. 18,-
	Sitatboka	kr. 4,4
	Den dumme oldingen/I folkets tjeneste/ Til Bethunes minne	kr. 0,50
	Om den korekte behandlinga av motsigelser i folket	kr. 3,50
	XXXXX	
	To artikkler mot revisjonismen	kr. 2,-
	Materiale til spørsmålet om Stalin	kr. 2,-
	Program for Sovjetunionens revolusjonære kommunister(b) Vedtak av sentralkomiteen i KKP	kr. 0,50
	ET forslag til den internasjonale komm. bevegelses generallinje	kr. 0,50
	SUF-sangboka	kr. 3,-
Nils Holmberg:	Hvor går SKP	kr. 7,-
Bo Gustafsson:	Arbeid og kapital	kr. 3,-
	Studentene og den sosialistiske revolusjonen	kr. 3,-
	Clarté nr. 1, 2, 3 og 4	kr. 2,-
	Marxistisk Forum nr. 2 og 3	kr. 3,-
	Gnistan nr 2, 3, 5 og 6-7	kr. 1,50
S. Bylin:	Hva hender i Indonesia	kr. 4,-